

Гуля

Лариса Письменна

— Ой-ой-ой!..— голосить Славик, хапаючись руками за лоба.— Надіє Іванівно, мене Ясик лопаткою стукнув...

— Ну-ну, не плач,— заспокоювала його Надія Іванівна,— тобі ж скоро буде чотири роки!

Вона зав'язала Славикові голову мокрим рушником, а Ясика посадила осторонь і звеліла сидіти тихо, бо Ясик не вміє як слід гратися.

Гуля швидко перестала боліти. До того ж Світланка сказала, що Славик став схожим на пораненого бійця-партизана з синьої книжки. Славик негайно знайшов у синій книжці малюнок і довго розглядав. Потім подивився на себе в дзеркало суворо, як партизан на малюнку, звів брови і вирішив, що він дійсно схожий! Заради цього можна було стерпіти і гулю на лобі, тим більше, що Ясик сидів на веранді покараний. Так йому й треба — нехай не б'ється!

Славик поважно попрямував у садок—пораненому бігати не личило.

— Ту-у-ту! З дороги!

Він трохи не потрапив під поїзд. Ото було б лихо! Поїзд ішов швидко, вагонів було багато,— мабуть, цілий десяток, навіть більше, бо Славик відразу забув, що він поранений, і собі взявся за Світланчин поясок і зробився вагоном. Поїзд промчав навколо фонтана і заїхав у густі зарослі малини: там Юрко-паровоз побачив стиглу ягідку.

Тут і напав на поїзд страшний лютий вовчище — Валерка з старшої групи. Валерка завив і сказав, що це ніяка не малина, а дрімучий ліс і тут він хазяїн. Поїзд дружно заверещав і став утікати, а Валерка-вовк, голосно клацаючи зубами, погнався за ним.

Коли Юрко-паровоз зачепився і впав, Валерка перестав клацати зубами й засміявся:

— Ех ви, малюки, та хіба ж поїзд боїться вовка?

Тоді всім стало дуже смішно: як це поїзд та злякався вовка? Тільки Славик не сміявся, бо Ясик ще й досі сидів на веранді і сумно поглядав у садок. Звісно, Ясик сам винен— он яку гулю набив!.. Але ж він незумисно... А як недавно Славик зіпхнув його з ослінчика, Ясик же не побіг скаржитись Надії Іванівні! А от він, Славик, поскаржився...

Ні, ні, зовсім не весело бути вагоном і їхати кудись в невідомі краї, коли товариш сидить самотній і покараний.

І Славик побіг на веранду до Ясика.

— А в мене лоб уже ніскілечки не болить,— похвалився він і скинув з голови рушник.— От поторкай!

Ясик зрадів Славикові й обережно поторкав пальцем гулю.

— Зовсім-зовсім не болить!—повторив Славик і ляснув себе долонею по лобі. І хоч гуля таки заболіла, він навіть не скривився.— Знаєш що? Я зараз попрошу Надію

Іванівну, щоб вона тобі дозволила з нами гратись.

А Надія Іванівна вже й сама стояла біля веранди і добре все бачила. Вона відпустила Ясика гратися з усіма.

Славик з Ясиком побігли доганяти поїзд, але не знайшли ні паровоза, ні вагончиків, бо всі вони вже обернулися на гусей. І Славик з Ясиком теж обернулися на гусей.

Бешкетник Валерка закричав, що він — вовк, і хотів було знову напасти. Але гуси-лебеді сказали, що самі оберуть собі вовка. І вибрали Славіка.

І хоча Славікові довго не вдавалося зловити жодного гусеняти, йому тепер було дуже весело.